

ПОБЕДИТЕЛ НА НАЙ-СИЛНИТЕ

Превод от руски: Дона Минчева, 1981

chitanka.info

Имало едно време трима братя. Двамата по-големи били здрави и силни, а най-малкият — слаб и болен, за нищо не го бивало.

Оженили се по-големите братя, но етървите не се спогодили и братята решили да се разделят. Поделили си те имота по равно, но на най-малкия нищо не оставили.

Взел да ги моли най-малкият брат да дадат и на него дял, но братята му казали:

— Защо ти е на тебе? И без това за нищо не си годен. Ще работиш ту при единия, ту при другия и тъй ще се прехранваш!

Какво можел да направи най-малкият брат? Знаел той, че със сила няма нищо да вземе от братята си, замълчал, обърнал гръб и ги напуснал.

Сиромахът не взел нищичко със себе си освен бащината си сабя.

Вървял той, що вървял, намерил един богат човек и се главил при него ратай.

Поработил там три месеца, взел спечелените пари, поръчал с тях ножница за сабята си, а на острието наредил да напишат: „Победител на най-силните!“ Закачил момъкът сабята на кръста си и тръгнал, но накъде — и сам не знаел.

Ходил той така от едно място на друго, от едно село в друго и влачил сабята със себе си. Гледали го хората, смеели му се, а децата тичали подире му и го подигравали.

Омръзнало това на сиромаша, отбил се той от пътя и тръгнал направо през гората. Изморил се и полегнал под едно дърво да си почине.

Изведнъж из гъсталака излезли двама души, въоръжени от глава до пети с пушки и кинжали, видели го и тръгнали към него.

Момъкът се престорил на заспал.

Приближили се те, погледнали го и почнали да се смеят. Свалили му сабята, извадили я от ножницата и що да видят — блести и свети тя и на нея написано: „Победител на най-силните!“

Престанали двамата да се смеят, дори се изплашили. „Не е човек за подигравка“ — помислили си те и върнали сабята в ножницата.

— Този Победител, изглежда, е много силен и ловък момък. Я да го попитаме не иска ли да ни стане другар — казали те и почнали внимателно да го будят.

Чул всичко това нашият Победител, добил кураж и решил да се събуди. Погледнал ги той, потрирл очи, като че ли се събуждал от дълбок сън, станал и ги поздравил.

— Здравейте! — отговорили му те.

От дума на дума разприказвали се. Взел да разказва нашият за нищо негоден Победител всякакви измислици и най-после завършил:

— Омръзна ми вече да проливам кръв, решил съм да ида при царя и да го помоля да ме вземе на служба.

Смаяли се от разказите му двамата юнаци, а после започнали те да се хвалят.

— Ние — казали му те — сме тук само двама, но в гората имаме още шестима другари. Ще приемеш ли да дойдеш при нас и да ни станеш девети другар и приятел?

Излязло, че те били разбойници и че живеели далече някъде в гъстата и непроходима гора.

Взели със себе си нашия Победител и го повели навътре в гората.

Стигнали до скривалището и разказали на другарите си пет пъти преувеличени измислиците на своя нов приятел.

Не повярвал все пак главатарят на геройството на Победителя и решил да го изпита на дело.

— Тази нощ ще отидете на лов за глигани и ще вземете със себе си и новака — казал той.

Чул това нашият Победител и едва не умрял от страх, ала си дал вид, че много се радва. Пригответил се бързо за път, но все си мислел как да избяга от тях.

Дали му другарите пушка, а той се засмял.

— Защо ми е тогава сабята?

А той никога не бил хващал пушка и не знаел как се стреля с нея. Глиганите идвали в гората да търсят жълъди.

Забелязал нашият Победител по земята следи от глиган и ги показал на другарите си.

— О — казали разбойниците, — изглежда, че това е оня глиган, който е голям колкото бивол. Кожата му е толкова дебела, че куршум не я лови; тоя глиган само с единия си бивник изкоренява цели дървета.

Оставили те на това място Победителя да чака глигана, а сами отишли и се притаили зад дърветата.

Горкият Победител съвсем се изплашил. Нито можел да избяга от гората, нито да измисли нещо, за да се спаси.

— Е — решил той, — то се видя, че съм се родил на света, за да ме изяде този глиган. Нищо не може вече да ми помогне.

Постоял той още малко, помислил, но нито не можал да измисли. Покатерил се само на едно дърво и се скрил между клоните му.

— Ако се домъкне тук глиганът, ще хвърля отгоре му нещо, може да се уплаши и да избяга. Дано поне не разберат, че се страхувам.

И изведнъж Победителя чул някакъв шум; погледнал надолу и забелязал святкащите очи на глигана.

Свило се сърцето на нашия Победител, разтреперили му се ръцете и краката. Изпуснал се той от дървото, полетял надолу и се стоварил право върху гърба на страшния глиган.

Завъртял се глиганът на едно място, а изплашеният момък се вкопчил с всички сили за козината му и лежи ни жив, ни умрял на гърба му.

Видели всичко това другарите му, хвърлили се като лъвове върху глигана и почнали да го удрят по главата с пушките си и с всичко, каквото им било подръка. Свалили те най-последно глигана на земята и го убили.

Дошъл на себе си нашият Победител чак когато всичко било свършено. Решил той и тук да изхитрува и взел да се кара на другарите си:

— Ех, какво направихте? Аз исках да хвана жив този глиган, а вие го убихте в ръцете ми!

Почнали да съжаляват другарите му, но нямало вече какво да се прави.

Помъкнали глигана към главатаря. Научили се и останалите разбойници за геройството на новия си другар и не могли да му е начудят и нарадват.

Отрязали главата на глигана, изпратили я на царя и поръчали да му кажат:

— Намерихме си нов другар, и то такъв, който можа само с едната си ръка да хване този глиган. Престанете да ни преследвате, инак ще си патите!

Разчуло се навсякъде за нашия Победител и всички почнали да говорят само за него. Едни казвали:

— Това не е човек, а змей!

Други уверявали:

— Той лови с ръка куршумите.

Името му било в устата на всички. А царят и войската му така се изплашили, че престанали да мислят как да уловят разбойниците.

Минало се много време. Един друг цар обявил война на този цар и му поставил следното условие: всеки от тях да прати на бойното поле по един воин и който от тях победи, неговият цар ще получи от победения толкова и толкова села с цялото им население и имуществото.

Почнали да се бият, но побеждавал винаги воинът на другия цар. Войната продължила цели пет години и победеният цар съвсем се разорил.

Оня цар имал някакъв юнак, такъв герой, че който и да се приближал до него, веднага му бивала отсичана главата. Безброй невинни хора погубил този злодей.

Наплашил се царят от своя враг. И как да не се наплаши? Колкото по-здрави и по-силни хора имал, всичките изтребил противникът му. А какво можел да направи царят без хора? Нищо не можел да стори.

Събрал той своите съветници да го научат какво да прави.

Дълго мислили и се съвещавали помежду си съветниците му.

Най-после главният съветник взел думата и предложил:

— Нали и ние имаме такъв герой, този „Победител на най-силните“, който с една ръка хванал глиган? Нека го помолим да ни помогне. Ако успее да направи това — добре, не успее ли — тогава край на нашето царство!

Това предложение се харесало на всички. Придумали царя и решили да изпратят човек при Победителя с молба да им помогне. „Ако победиш врага, царят ще ти даде за жена единствената си дъщеря, ще те направи наследник на престола си, ще ти прости и ще дари богато всичките ти другари — разбойници“.

Царският пратеник намерил Победителя и другарите му и им разказал всичко.

Разбойниците се зарадвали. Всичко зависело от нашия за нищо негоден Победител. Замислил се той дълбоко, а от страх не само едва дишал, но и езикът му се схванал. Помислил, помислил и решил:

„Ех, криво-ляво преживях досега, но види се, дошъл е вече моят край. Какво да правя? Да се откажа — значи да се опозоря завинаги. Не, по-добре да умра с чест от ръката на такъв юнак, отколкото цял живот да бъда страхливец! Пък ще избавя и другарите си от смъртно наказание.“

Обърнал се той най-последно към пратеника и казал:

— Добре, съгласен съм да изляза срещу врага. Само че ме е срам да изляза срещу един човек, нека да изпратят поне трима!

Развеселили се всички, като чули това, почнали да викат и пляскат с ръце. Тръгнали да изпратят героя до царския дворец. Пръснала се тази вест навсякъде. Едни казвали:

— Победителя иска да извадят трима срещу него, а не един!

Други уверявали:

— Той и без сабя, с голи ръце ще му откъсне главата!

Трети добавяли:

— Това е нищо! Той изкоренява цели дървета с голи ръце!

И какво ли още не разказвали те за нашия некадърен Победител. Стигнало всичко това до ушите на противника. Сърцето на горкия воин едва не се пръснало от страх.

„Ех — мислел си той, — дойде краят ми, свърши се моят живот!“ Настъпил денят на двубоя. Полето било пълно с хора, дошли да гледат. Всички чакали с нетърпение нашия Победител. Най-последно го съгледали.

— Този ли е? Такъв дребен човечец? Но казват, че е много ловък!

Тръгнали един срещу друг нашият за нищо негоден Победител и великанът — противник. Горкият Победител изглеждал като врабче пред него, но пак не се предавал: „Е — мислел си той, — щом трябва да се мре, ще се мре, повече от това няма какво да стане!“

Погледнал го великанът и се засмял. „Такова човече аз с един удар ще смажа! — помислил си той. — Но той сигурно знае някакви магьоснически похвати. Нека почакам да видя и да разбера какво ще прави и после вече бързо ще се справя с него!“

Всички чакали със затаен дъх какво ще стане.

Дали знак на противниците и те се спуснали един срещу друг.

Не издържало все пак сърцето на нашия Победител. Гледа човекът — смъртта идва насреща му, шега ли е това! Забравил дори да измъкне и сабята си от ножницата. Замижал той, проточил шия и

тръгнал напред, като си мислел: „Да удря по-скоро, да се свърши веднъж завинаги тази мъка!“

Видял великанът, че противникът му върви с проточена шия и се изплашил:

„Нещо лошо ми готви този човек, крои ми някакъв номер“ — помислил си той.

Протегнал и великанът шия, замижал и се спрял на едно място като вдървен.

А нашият Победител върви напред и все си повтаря:

„Ей сега ще ми отсече главата, ей сега ще ме погуби!“

Само че, кой знае защо, никой не му отсичал главата. Поотворил нашият Победител лекичко лявото си око и що да види — противникът му стои сред полето, проточил шия като пуяк преди смъртта си, и чака със затворени очи. Разбрал той изведнъж, че точно сега трябва да действа: „Не бой се, удрай и толкова!“ — помислил си той, извадил сабята от ножницата, замахнал и се опомнил чак когато главата на великана се търкулнала на една страна, а огромното му тяло — на друга.

Развикали се всички наоколо. Грабнали нашия герой и го помъкнали при царя.

Зарадвал се царят, дал му веднага дъщеря си за жена и оставил на двамата цялото си царство. Така нашият сиромаш станал цар.

Назначил той за съветници другарите си, извикал при себе си и своите братя и всички заживели щастливо.

Такава била съдбата на нашия за нищо негоден Победител.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.